

"Every Soul by Sin Oppressed" is quasi moeiteloos-de beste plaat die de Brusselse groep La Muerte totnogtoe gemaakt heeft. Een relatief tevreden band overigens, die zichzelf in vergelijking met de meeste Belgische groepen gelukkig acht een redelijke plaatverkoop en een idemdito gevulde kalender te hebben. Extra-piment aan de nieuwe elpee: de harmonika van Arno op een paar songs.

La Muerte: "Deze elpee is op een andere manier gemaakt dan onze vroegere werkstukken, maar even spontaan". Didier staat links, Becky naast hem, Marc daarnaast (Foto Veronique GOVAERT).

Tussen speed en somber: La Muerte

"EVERY Soul by Sin Oppressed" begint eerder dè-jà vu met een drietal losgeslagen speed/trash-tracks. "Motorgang", "Big Trouble" en "So Bad", dat het troebele grensgebied tussen sex en geweld afstaf:

"No way to scream, you're bound too tight, I shave your slits and bite your tits". Vanaf de slottrack van die eerste kant gaat het evenwel eigenzinnig en somber maar recht naar de sterren.

"The Rope's Around Your Neck" is een prachtig en lang stuk sombere blues, dat rond religie draait en waarop Arno zijn harmonika hanteert. "Banjo King" dan met een goede tekst, de Muddy Waters-klasseker "Mannish Boy" (onder andere ook door de Stones opgenomen), de majestueuze miniatur-soundtrack "Guilty" en het obsede-rend-dreigende "You're not an Angel" aan het einde, waarin de gresie verder uitgediept wordt.

"Laat elke luisteraar zijn eigen interpretatie van de titel maar verzinnen", zegt Marc. "Hij is terzelfdertijd religieus en etisch bedoeld. Verder zeg ik er niets over. We hebben de plaat tussen september en november in moedjes gemaakt omdat we enerzijds niet over de studio konden beschikken als we dat wilden en omdat we anderzijds voldoende tijd wilden nemen".

Hadden jullie een vastomlijnd concept toen jullie eraan begonnen?

Marc: "Nee, want we zijn blijven componeren tijdens de opnames. Amper de helft van de songs was af op voorhand".

Didier: "We wilden drastisch van werkwijze veranderen. Een maxi,

de's amper vier stukken, daarvan weet je wat je wil en in twee dagen is zoets klaar. Deze keer wisten we dat we niet voldoende stukken hadden en dat we dus zouden moeten verder schrijven in de studio. We hebben soms het werk van drie dagen gewoon laten vallen. Kijk, een studio heeft het voordeel dat je iets kan opnemen, het onmiddellijk beluisteren en evalueren. Terwijl je in een repetitiedokaal maar een beetje zit te klungelen in het duister. We hebben het meegemaakt trouwens: we hadden een song helemaal af, maar bij de opnames ervan, bleek het nergens meer op te lijken. Dus hebben we 'm gewoon weggegooid".

Marc: "Toch moet je niet denken dat we alles zwaar gerepeteerd of overdacht hebben, nee, we zijn even spontaan als altijd blijven musiceren. Bij drieluik van de stukken die op de plaat zijn terechtgekomen, hebben we gebruik gemaakt van de eerste of de tweede take. Dan weet je gewoonlijk of het goed of slecht is".

Er staan een paar kontributies van Arno op.

Marc: "Ja, maar ik weerk nu al het mogelijk verwijt van 'opportunisme'. Arno is een fan van ons, al vanaf het begin, en hij heeft altijd gezegd: als ik jullie een handje kan toesteken, vraag het maar. Op twee tracks van 'Every Soul by Sin Oppressed'

leek een bijdrage van hem zinvol. En dus heeft hij het gedaan".

Didier: "Bij het schrijven van die songs hielden we rekening met het feit dat er achteraf een harmonika-partij zou bijkomen. Wat uiteraard niet betekende dat we Arno aan banden hebben gelegd: hij mocht spelen zoals hij wou. En dat heeft hij dan ook gedaan".

Er is een mooi evenwicht tussen traag en snel op de plaat. Ik neem aan dat je daar bij het schrijven in de studio wél rekening mee houdt.

Marc: "Zeker. Je kan geen elpee maken zonder evenwicht, zonder rode draad".

Laten we enkele songs even overlopen. De klassieker "Mannish Boy" bijvoorbeeld, hadden jullie de idee daar nog iets aan toe te kunnen voegen?

Marc: "Iedereen voegt iets toe aan een versie van een song door zijn feeling en zijn manier van spelen. Wij nemen nooit een cover op vanuit concurrentie overwegingen: wij hoeven niet zo nodig te bewijzen dat we beter zijn dan de rest. Wij brengen zo'n song omdat we er plezier aan beleven om hem te spelen".

Didier: "Er zijn groepen die songs spelen om 'iets' te bewijzen. Bij ons is dat nooit het geval geweest".

In "Motorgang" zing je ook een paar frasen van "Alabama Song".

Marc: "Ik had daar zin in. Koharent of inkoherent, maakt niet uit, ik wou het doen. Da's een van de songs die we al lang hebben en waar ik dus allang 'Alabama Song' in verwerk. Geen rekening, nee".

"The Rope's Around Your Neck" is niet alleen het hoogtepunt van de elpee, het is ook een epos van om en bij de tien minuten. Da's lang.

Didier: "Da's vermoedelijk de meest instinctieve song van de elpee. We zijn erin opgegaan en toen we klaar waren, zeiden we: merde, da's tien minuten. We hebben er dan een tijdje over nagedacht en de konklusie was: bon, als het tien minuten duurt en we zijn er gelukkig mee, dan zal het nodig zijn dat het tien minuten duurt".

Marc: "Da's een van die songs die we in de studio hebben geschreven en waarvan we de tweede take hebben behouden. De eerste duurde namelijk een kleine twintig minuten".

Da's bijna terug naar de sixties, toen elpees twee num-

mers en soms zelfs maar een bevatten, een aan elke kant.

Becky: "Bedoel je Pink Floyd? Ach, we hebben geen moment aan lengte gedacht, we hebben de song gespeeld. Dat er een trend is waarbij songs steeds korter worden, maakt ons niets uit. Radio? Ach, 'Stairway to Heaven' van Led Zeppelin duurt ook meer dan zeven minuten en toen was het niet van de radio te branden".

Er staan twee songs op die Michael Leahy geschreven heeft. Een daarvan is "Banjo King".

Marc: "Da's het verhaal van een banjospeler met al zijn problemen, zijn kleine momenten van geluk en zijn val. Het is niet gebaseerd op een waar gebeurde verhaal, maar het is een ervaring die velen hebben, of ze nu werkzaam zijn in de muziek, de film, het theater of de literatuur".

Didier: "Het is een dermate groot cliché dat het bijna niet anders kan dan waarheidsgetrouw zijn. De man heeft een auto-ongeval, zijn vrouw sterft, in de gevangenis strikt hij van alles, waarna hij nooit meer een noot speelt. Ga maar zoeken, een trompetspeler in de jazz, een gitarist in de blues, Vince Taylor in de rock. Ooit een ster en daarna leven op een mansarde en daar

verhongerden van de armoede".

De instrumentale "Guilty" lijkt een brokje soundtrack à la Ry Cooder...

Marc: "Dat was de grote invloed, ja, 'Paris Texas'. De woe-tijn, de film, kijk, Ry Cooder heeft niet het monopolie op dat soort muziek. Een dobro is een dobro, je kan er uiteindelijk geen honderdduizend dingen mee doen. Ik zou trouwens graag filmmuziek schrijven".

Becky: "Ik wil gewoon muziek maken. Als men die voor films kan gebruiken, fine. Het kan bizar klinken, maar ik ben een grote fan van de Rhythm Devils, dat zijn de twee drummers van de Grateful Dead en die hebben de soundtracks gemaakt voor talloze films. Aan de andere kant: op 'Guilty' speel ik niet mee (lacht). Maar het is goed om de sfeer van een concert te laten wisselen en de mensen mee te trekken. Onze concerten zijn sowieso erg gearieerd. De groep Bad Brains heeft dat ook: ze spelen pure reggae en vlak daarna speed-trash en het is leuk om skinheads te zien staan wiebelen op die reggae".

Jacky HUY

La Muerte maakt een kleine toernee door Vlaanderen, waarvan de voorlopige data zijn: 28/3 in De Hoop, Waregem, 2/4 in 't Stuc, Leuven en 27/5 in Tielen. Uitbreiding is mogelijk.